

Antoni J. Nowak OFM, *Osoba konsekrowana, I: Ślub ubóstwa*, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1992, ss. 156.

Ślub ubóstwa stanowi centrum życia konsekrowanego, a jednocześnie wciąż pozostaje jego niezgłębioną tajemnicą. Pytania o znaczenie i sens ubóstwa spotykają się zawsze z szerokim zainteresowaniem. Temat ten został podjęty w sposób wartościowy i niezwykle interesujący przez Antoniego J. Nowaka OFM w pierwszym tomie dzieła *Osoba konsekrowana*.

Książka obejmuje pięć rozdziałów. W pierwszym z nich – analizującym **e k l e z j a l n y a s p e k t ś l u b u u b ó s t w a** – Autor omawia wymiar sakramentalny życia zakonnego

oraz zagadnienie konsekracji osoby w aspekcie ślubu ubóstwa. Autor pragnie podkreślić fakt, iż życie zakonne ma swój sens jedynie w Kościele świętym, który jest sakramentalną obecnością Chrystusa.

W rozdziale drugim Autor koncentruje uwagę na *chrystocentrycznym charakterze ślubu ubóstwa*. Wykazuje, że duchowość osób konsekrowanych jest duchowością chrystocentryczną, albowiem Chrystus jest jedyną drogą prowadzącą do Boga, On też jest przykładem i wezwaniem do ubóstwa. Powyższe zagadnienie zostało zainspirowane dwoma fragmentami z Pisma św. – „Błogosławieni ubodzy w duchu” (Mt 5, 3) oraz: Przeszedłem, aby służyć (por. Mt 20, 28).

Następny – trzeci – rozdział stanowi analizę *antropologicznego wymiaru ślubu ubóstwa*. Została tu omówiona postawa ubóstwa jako integrująca postawa człowieka, która prowadzi do wolności od wszelkiego zniewolenia, a jest to możliwe dzięki zaufaniu i wdzięczności wobec Boga. Ponadto uwzględniono tu predyspozycje człowieka do praktykowania danego ślubu, poświęcenie własnej osoby na służbę, jak również składanie świadectwa życia poprzez ukazywanie Chrystusa. Autor podkreśla, że ślub ubóstwa powinien być zakotwiczony w wartości osobowej; powinien mieć wymiar ontyczny.

Kolejny rozdział – czwarty – prezentuje różne *warstwy ślubu ubóstwa*. Podstawą analizy stały się trzy płaszczyzny, w których człowiek istnieje: somatyczna, psychospołeczna i duchowa. Na tym tle została ukazana osoba zakonna żyjąca ślubem ubóstwa. Na szczególną uwagę zasługuje odniesienie ubóstwa do sensu życia i sensu cierpienia; jakże trafne są słowa, które nie wymagają komentarza: „Ręce, które ukazują sens cierpienia i śmierci, są przebite gwoździemi!” (s. 114).

W piątym, ostatnim, rozdziale czytelnik odnajdzie zagadnienie *ślubu ubóstwa w obliczu sytuacji granicznych*. Autor skoncentrował się tutaj na relacji osoby zakonnej do procesu umierania i do śmierci. Permanentne postępowanie za Chrystusem w życiu konsekrowanym – co równoznaczne jest z gotowością spotkania Boga w śmierci – zostaje nazwane śmiercią mistyczną, czyli śmiercią dla grzechu, a życiem dla Boga.

Lektura książki Prof. A. J. Nowaka OFM stanowi wspólną podstawę do refleksji nad rolą i zadaniem osoby zakonnej wobec Kościoła świętego, Boga i otaczającego świata. Można spotkać tu również głębokie zamyślenia o życiu i śmierci.

Po przeczytaniu tego dzieła czytelnik odnajduje jeszcze jedną prawdę: duch ubóstwa dotyczy nie tylko osób zakonnych, ale każdego człowieka, każdego, który postępuje drogą Chrystusa.

Niewątpliwie prezentowana praca zasługuje na szczególną uwagę i jest godna polecenia.

Małgorzata Ozorowska